

една златна корона, обсипана съ безцѣнни камъни. Задъ гърбоветъ на всѣки одного стоели слугитъ на царицата и слушали, за да не излъже нѣкой.

Царицата започнала да разпитва.

— Какво направи ти? — се обърнала тя къмъ първия.

— Азъ, царице, обявихъ война на най-силния царъ на земята и побѣдихъ, отговорилъ той.

— Вѣрно! — се обадилъ слугата задъ гърба му.

— Ти какво направи? — попитала втория.

— Азъ пробихъ най-високата планина.

— Вѣрно! — обадилъ се и неговиятъ слуга.

— Ти какво направи? — попитала третия.

— Азъ, царице, изсѣкохъ най-голѣмата гора и я прѣвърнахъ на поляна, — казалъ той.

— Вѣрно! — отговорилъ и неговиятъ слуга.

— А ти? — попитала четвъртия.

— Азъ прѣплувахъ най-широката рѣка, — казалъ той.

— Вѣрно! — обадилъ се слугата му.

— Ти какво направи? — обърнала се тя къмъ петия.

Той отговорилъ :

— Азъ се хвърлихъ отъ най-високата кжца на града, безъ да се поврѣдя.

Царицата изпитала още петъ души, които сжщо тѣй казали, че побѣдили царства, прѣплували рѣки, пробивали планини и изсичали гори.

Най-послѣ дошло редъ на най-послѣдния. Той навелъ глава, потопенъ въ скръбъ.

— Ти какво стори, момко, — попитала го царицата.

— Нищо не можахъ да сторя, царице, — рекълъ той, безъ да я погледне, защото го било срамъ да я гледа.

— Горкиятъ, — помислила си царицата. Той билъ най-хубавиятъ и най-младиятъ и тя го харесала много, ала ето, че той нищо не сторилъ.